

na svetlo. Zaničevanja vredni so bili posebno oni, ki so spekulirali na milosrčnost občinstva in napravljali reklame za „razprodaje radi slučaja smrti“, samo da so v resnici reševali svoje preležano blago.

Toda pustimo te slučaje, sicer nam uidejo iz peresa ostre besede. V Düsseldorfu se je vršila l. 1885. dolga pravda radi goljufive reklame. Po časnikih so se vedno oglašali ljudje, ki so na svojem domu obrabljeno, a še lepo, skoraj novo hišno opravilo ponujali na prodaj. Ti ljudje so stanovali navadno v drugem ali tretjem nadstropju in so imeli v oskrbovanju več hiš, polnih hišne oprave; a stanovali so tu samski ljudje, uradniki i. dr., ki navadno po cel dan niso doma. Ko je kdo šel na limance in kupil kaj take „cenene“ hišne oprave, se je ista reč hitro zopet nadomestila iz velike tovarne, ki je vsa ona stanovanja preskrbovala z malovredno hišno opravilo. Ena oskrbnica takega stanovanja je bila celo tako nepoštena, da se je oblekla v črno žalno obleko, in če je prišel kupčevalec, pretakala bridke solze danes za možem, katerega so včeraj položili v hladni grob, drugokrat za edinim otrokom-ljubčekom — kar vse ni

bilo res. Pa ta jok slišavši marsikdo ni imel poguma obljubiti za opravilo malo, da ne žalosti uboge vdove, trpeče matere; kupil je za drag denar malovredno reč, samo da se je ognil neprijetnemu prizoru . . .

S „čudotvornimi“ zdravili si je še v nedavnih časih prislužil marsikateri „amerikanski“ zdravnik milijone. Tekočina ali kroglice v vrednosti komaj 5 vinarjev, so se prodajale po dolarju (5 Kron). Pisano je bilo po časnikih z debelimi črkami: Kdor ta zdravila za označeno bolezen pravilno rabi, bode gotovo kmalu rešen svoje težave — sicer pa se mu izplača 1000 mark. To pa vendar ne more biti goljufija! si je mislil mnogi in naročil; pomislil pa ni, da mu ne bode moči nikdar dokazati sodnijsko, da ga je v resnici tudi ravno dotična bolezen nadlegovala in da je zdravilo res pravilno rabil. Sicer pa tako preprosto goljufijo že skoraj vse države zasledujejo in zabranjujejo in le še po zapečatenih pismih se katera semtertja vtihotapi.

Toda še vse huje se zlorablja dandanes reklama — toda zaprimo oči in recimo: Bog nas varuj grdobije pri reklamah!

(Dalje.)

SORIN:

ZAHAJA VEČER . . .

Zahaja večer lahno nad goro
in v krilo miru vse zagrinja,
k pokoju zvonovi tožno pojo —
nemir in trpljenje izginja.

A kadar nam leže na dušo tema
in čelo nakrat potemni nam:
pokoja drugače nam zvonček ne da,
da v bridko slovo zazvoni nam . . .

